

sitate și de o rigurozitate științifică inestimabilă ca : *Formarea poporului român și a limbii sale*, concluziile la monografia *Dinogetia*, vol. I, colaborator la *Istoria României* și la noul tratat ce urmează să apară. S-a impus totodată ca bun cunoscător și interpret al izvoarelor antice contribuind la realizarea volumului de *Izvoare privind istoria României*, precum și a unor studii : *Cu privire la forța de muncă în exploatarea minelor de aur din Dacia, Tomis et Tomea, Le problème de la continuité sur le territoire de la Dacie, Daci și romani la gurile Dunării* ș.a.

Ca profesor și decan, Gheorghe Ștefan și-a închinat cu dăruire cea mai mare parte din viața sa pentru formarea studenților săi, pentru dezvoltarea științei istorice și arheologice românești. Profesor cu o pregătire excelentă, cu stilul său clar, profund echilibrat atrăgea atenția și stirnea interesul celor care îl audiau cursurile. El a reușit să însuflezească de generații dragoste pentru istoria patriei și să formeze militanți de frunte în domeniul istoriei. Drept recunoaștere a meritelor sale didactice și științifice alese i-au fost conferite Ordinul muncii clasa a II-a (1957), Premiul de Stat (1963), meritul științific clasa a III-a (1966) și titlul de profesor emerit (1964).

De asemenea, nu putem trece ușor peste o altă latură a activității sale prestigioase desfășurată în cadrul popularizării științei istorice prin conferințe sau broșuri.

În plus, profesorul Gheorghe Ștefan a dovedit înțelegere și calități exemplare în îndrumarea atentă a numeroșilor doctoranzi, fiind un sfătuitor exigent dar totodată generos.

Pentru aportul său la dezvoltarea științei istorice românești, pentru abnegația cu care a slujit, pentru înalta ținută morală păstrăm, postum, profesorului Gheorghe Ștefan cea mai pioasă amintire.

FLORENȚA PREDA

CONSTANTIN DINU

La 14 iunie 1980 a încetat din viață profesorul dr. Constantin Dinu, cercetător principal la Institutul de științe pedagogice și psihologice, din București; unul dintre cei mai activi colaboratori ai Societății de științe istorice din Republica Socialistă România. Născut la 6 ianuarie 1920, în orașul Cîmpulung-Muscel, județul Argeș, Constantin Dinu și-a făcut studiile primare la Școala primară nr. 2, din orașul natal, iar pe cele secundare la Liceul „Dinicu Golescu”, din același oraș, absolvindu-le în anul 1939. A urmat apoi cursurile Facultății de filozofie și litere, a Universității din București, în perioada 1939—1943, luîndu-și licența în 1943, cu mențiunea „Magna cum laude”. În paralel a frecventat și cursurile Școlii superioare arhivistice din București, absolvindu-le în anul 1943, precum și Seminarul pedagogic universitar „Titu Maiorescu”. În 1946 și-a dat examenul de capacitate, specialitatea istorie-geografie, fiind clasificat al III-lea pe țară.

În perioada 1945—1950 a funcționat ca profesor la diferite școli din Cîmpulung-Muscel și din Oradea, unde s-a remarcat prin activitatea pe care a desfășurat-o ca dascăl și educator. În 1949—1950 a fost lector pentru istorie, la Centrul nr. II, I.C.D. Predeal, iar din 1950 și pînă la 1 iulie 1977, cînd a fost pensionat medical, a funcționat la început în cadrul Serviciului pedagogic de la Ministerul Învățămîntului, în calitate de consilier tehnic la Secția istorie-constituție, iar de la 1 ianuarie 1952 în cadrul Institutului de științe pedagogice și psihologice, ca cercetător principal și șef de sector, remarcîndu-se ca cercetător pasionat, în domeniul metodicii predării istoriei.

Ca profesor de istorie-geografie, Constantin Dinu a promovat cu succes toate gradele didactice, iar în 1961 i s-a acordat prin ordinul Ministerului Învățămîntului și Culturii nr. 554, titlul de „Profesor fruntaș“.

Constantin Dinu a funcționat și în învățămîntul superior, ca lector pentru Metodica predării istoriei, la Institutul Pedagogic de 2 ani din București, în anii 1951—1956. De asemenea, a fost lector la Școala C.C.U.T.C. de la Otopeni și la Cursul Central pentru perfecționarea profesorilor de istorie, organizat de Ministerul Învățămîntului și Culturii, în colaborare cu Societatea de Științe Istorice din Republica Socialistă România, la Breaza în 1960 și la Predeal în 1961. La 16 martie 1979 și-a susținut doctoratul în istorie cu teza: *Familia Golescu și rolul ei în istoria României din cea de a II-a jumătate a secolului al XVII-lea și pînă la mijlocul secolului al XIX-lea*, sub conducerea prof. univ. dr. doc. Ion Ionașcu, de la Universitatea din București, iar la 21 septembrie 1979 i s-a acordat diploma de doctor în istorie.

În cadrul Societății de Științe Istorice, Constantin Dinu a desfășurat o bogată activitate, ca membru în comisia metodică și în Comitetul de redacție al culegerii „Studii și articole de istorie“, editată de Societate, numărîndu-se printre colaboratorii cei mai activi. De asemenea, a activat cu frumoase rezultate și ca membru în Consiliul științific al Institutului de științe pedagogice din București. A fost decorat cu medaliile: „A 50-a aniversare a P.C.R.“ și „25 de ani de la proclamarea Republicii“.

Profesorul dr. Constantin Dinu a fost și un cercetător pasionat în domeniul istoriei și al metodicii predării istoriei, publicînd numeroase lucrări, dintre care menționăm: *Spiru Haret*, E.D.P., București, 1970, 141 p., *Petrache Poenaru (1799—1875)*, în „Din istoria pedagogiei românești“, E.D.P., București, 1956, p. 225—284, *Formarea sistemului de noțiuni la istorie. Clasele V.—VII. Cercetări experimentale*, E.D.P., București, 1979, 203 p. (în colaborare cu Rea-Silvia Bărbuleanu), *Metodica predării istoriei Evului Mediu în școala elementară și medie*, Edit. de stat pentru literatură științifică și didactică, București, 1951, 165 p. (în colaborare), *Metodica predării istoriei patriei noastre în clasa a VII-a*, E.D.P., București, 1959, 208 p. În multe din studiile și articolele publicate, Constantin Dinu a abordat cu succes probleme de metodica predării istoriei, ca: probleme ale metodicii lecției în învățămîntul seral, rolul schemei în predarea istoriei în școala generală, problematica actuală a

predării istoriei în liceu din perspectiva multidisciplinară, etc. A colaborat, de asemenea, la elaborarea a numeroase programe de istorie, pentru învățământul gimnazial și liceal, diafilme, diapozitive și filme didactice. Deosebit de valoroase sînt și bibliografiile privind metoda predării istoriei, publicate de Constantin Dinu, care sînt foarte utile profesorilor de istorie.

ION GH. ȘENDRULESCU

ACHIM POPESCU

În ziua de 28 septembrie 1980 a încetat din viață lectorul univ. dr. Achim Popescu, membru al Societății de științe istorice din Republica Socialistă România. Prin dispariția sa, Facultatea de istorie și filozofie a Universității din București a pierdut pe unul din cei mai străluciți dascăli ai săi în domeniul istoriei universale a antichității și pe unul din puținii specialiști în egiptologie din patria noastră.

Născut la 13 decembrie 1927, într-o familie de țărani din Păușești Măglași, jud. Vîlcea, Achim Popescu a cunoscut de mic copil greutățile vieții, pe care a căutat să le înfrunte cu bărbăție. După ce a absolvit școala primară în satul său natal (1939), a urmat cursurile secundare în orașul Rîmnîcu Vîlcea (1940—1948), studii pe care și le-a continuat apoi ca un strălucit student al Facultății de istorie din București (1948—1951). Ca student, impresionîndu-și dascălii, prin puterea sa de asimilare a cunoștințelor istorice, el a fost incadrat chiar din ultimul an de studii ca cercetător la Institutul de Arheologie al Academiei Republicii Socialiste România. Cu acest prilej își face debutul în arheologie, lucrînd timp de mai mulți ani pe unele șantiere din Moldova, de la *Hăbășești* și *Traian*, conduse de profesorii Vladimir și Hortensia Dumitrescu de la care a învățat exigența și seriozitatea în munca de cercetare științifică.

Calitățile sale profesionale și morale deosebite aveau să-l impună tot mai mult atenției, ceea ce a făcut ca, după absolvirea facultății, să fie numit asistent la catedra de istorie universală veche. În această calitate se remarcă repede prin erudiția și retorica sa. Paralel cu activitatea didactică, Achim Popescu și-a continuat cercetările, publicînd mai multe studii, articole și recenzii în diferite reviste de specialitate. Din prima categorie merită a fi menționate cele privitoare la *Raporturile dintre regatul celtic din Tylis și coloniile grecești de pe țărmul apusean al Mării Negre* („Analele Universității București”, seria istorie, nr. 5, 1956, p. 25—44), precum și contribuțiile sale pretioase, insumînd circa 50 de articole de specialitate, la elaborarea *Dicționarului Enciclopedic Român*, vol. I, Editura politică, București, 1962. Lui Achim Popescu îi aparține și excelenta traducere a lucrării lui J. Aubyer, *„Viața cotidiană în India antică*, Editura științifică, București, 1976 și nu trebuie uitat